

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 26.04.1968, sp. zn. 6 Cz 26/68, ECLI:CZ:NS:1968:6.CZ.26.1968.1

Číslo: 81/1968

Právní věta: Nárok na náhradu mzdy z důvodu neplatného přeřazení na jinou práci, k němuž došlo před 1. 1. 1966, se posuzuje za dobu od 1. 1. 1966 podle § 130 zák. práce; na tento nárok se nezapočítává to, co pracovník ušetřil tím, že k výkonu prací nedošlo, nebo co jiným zaměstnáním vydělal nebo úmyslně zanedbal vydělat.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 26.04.1968

Spisová značka: 6 Cz 26/68

Číslo rozhodnutí: 81

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Pracovní poměr, Přeřazení

Předpisy: 65/1965 Sb. § 130
§ 276

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 81/1968 sb. rozh.

Nárok na náhradu mzdy z důvodu neplatného přeřazení na jinou práci, k němuž došlo před 1. 1. 1966, se posuzuje za dobu od 1. 1. 1966 podle § 130 zák. práce; na tento nárok se nezapočítává to, co pracovník ušetřil tím, že k výkonu prací nedošlo, nebo co jiným zaměstnáním vydělal nebo úmyslně zanedbal vydělat.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 26. 4. 1968, [6 Cz 26/68](#).)

Po bezvysledném rozhodčím řízení se domáhal žalobce u soudu náhrady mzdy za dobu od 15. 11. 1965 do 13. 3. 1966 ve výši 2600 Kčs s přísl. s odůvodněním, že byl na dobu do konce výpovědní lhůty neplatně přeřazen v práci z funkce vrátného na opraváře dřeváků. V uvedené době nepracoval, neboť nesouhlasil s přeřazením ani s výpovědí, která mu byla žalovaným – podle jeho názoru rovněž neplatné – dána.

Okresní soud v Hodoníně zamítl žalobu rozsudkem z 31. 8. 1966. Vycházel z toho, že žalobce měl nastoupit na novou práci, která byla s ohledem na jeho zdravotní stav vhodná; protože mu byl

zaručen i jeho původní výdělek vrátného, nevznikl mu nárok na náhradu mzdy.

Krajský soud v Brně změnil k odvolání žalobce, který předtím rozšířil žalobu i na nárok na náhradu za poměrnou část dovolené v roce 1966 v částce 250 Kčs, rozsudkem z 26. 10. 1966 rozsudek okresního soudu tak, že přiznal žalobci částku 294,30 Kčs jako náhradu mzdy za první tři dny po nástupu do práce v měsíci listopadu 1965, v nichž žalobce pro překážku na straně žalovaného nepracoval, a za 7 dnů nevyčerpané dovolené; ve zbytku žalobu zamítl. Podle závěru krajského soudu byl žalobce neplatně přeřazen v práci a dal žalovanému najevo nesouhlas s přeřazením v práci i ochotu konat dosavadní práci a připravenost k ní; zameškal si však od 17. 11. 1965 vydělat částku dosahovanou před přeřazením v práci, když nekonal pro něho vhodnou práci opraváře dřeváků, na kterou byl přeřazen, ani se nezajímal o práci u jiných organizací. Se zřetelem k tomu nemá podle § 1155 o. z. o. nárok na další náhradu mzdy.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že byl rozsudky soudů obou stupňů, pokud jimi byla zamítnuta žaloba o náhradu mzdy po 1. 1. 1966, porušen zákon a v uvedeném rozsahu je zrušil.

Z odůvodnění:

Pochybení krajského soudu spočívá v tom, že nevzal v úvahu skutečnost, že od 1. 1. 1966 nabyl účinnosti zákoník práce a že je tedy třeba mzdové nároky žalobce za dobu po tomto datu posuzovat již podle jeho ustanovení, jmenovitě podle § 130 zák. práce, který obecně upravuje nároky pracovníka na náhradu mzdy při překážkách v práci na straně organizace. Podle § 276 odst. 1 zák. práce posuzují se totiž podle tohoto zákoníku též pracovněprávní vztahy vzniklé před 1. 1. 1966, pokud nejde o některou z výjimek stanovených v druhém odstavci téhož ustanovení; a na daný případ žádná z těchto výjimek nedopadá. Především není nárok žalobce na náhradu mzdy za dobu od 1. 1. 1966 nárokem vzniklým z pracovního poměru do 31. 12. 1965; nejde také o posouzení platnosti právního úkonu týkajícího se změny a skončení pracovního poměru z doby před 1. 1. 1966 či jeho účinků (i když by nastaly později), ale o posouzení nároků z pracovního poměru vzniklých žalobci až po 1. 1. 1966.

Jestliže se mzdové nároky žalobce za dobu od 1. 1. 1966 posuzují podle § 130 zák. práce, pak je zcela nerozhodná skutečnost, že si žalobce zameškal vydělat částku dosahovanou před přeřazením v práci. Za účinnosti zákoníku práce se totiž nezapočítává to, co pracovník ušetřil tím, že k výkonu prací nedošlo, nebo co jiným zaměstnáním vydělal nebo úmyslně zanedbal vydělat; toto započtení se neprovádí v případě neplatného rozvázání pracovního poměru (jak výslovně uvádí důvodová zpráva k § 61 až 64 zák. práce), tím méně v případě neplatného převedení na jinou práci.

Z toho plyne, že krajský soud porušil při rozhodování o mzdových nárocích žalobce za dobu po 1. 1. 1966 zákon v ustanovení § 1155 o. z. o. se zřetelem k ustanovení § 276 odst. 1, 2 zák. práce.